

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

## Ne bánts, idő!

– 1970 –

Árnyék, mi féynél nebezebb.  
 feketedik tiszta víz alatt.  
 Nem mozdul emlékezeted,  
 arcod tükrén fekvő kődarab.

Legszomorúbb, mi biztató,  
 ha szellőbe lomb kapaszkodik,  
 s hajlik a pázsit, volna tó,  
 de széthull, ha áll. Rojtosodik.

Földből elképesztő erő,  
 vakondtúrás s izzó hangyaboly  
 vulkánlik, de futó eső  
 szétveri. Gőzölög, forr a por.

2.

Találj, de célzás nélkül, az idő  
 pillanat-közepébe,  
 ahol a Nap örvénylik,  
 mint gyűrűző víz céltáblájába,  
 hol kavicsoddal soha  
 nem véted el a tízest.  
 Lódd egyetlen szavad kegyetlenül  
 világod Nap-szívébe.  
 Erre születél, vadász.  
 Költő vagy, isteni vadat űző,  
 menj és ejtsd el az időt,  
 s meglátod királyodat.  
 Kilép a vérző alkonyat mögül,  
 téged virradat vakít  
 mégis: nincs talpalatnyi  
 helye ott az éjnek, éjszakának.  
 Vérbe, mint tűzbe dobod  
 sapkád, kesztyűd és sálad.

Néked az elejtett vad már nem kell,  
 s boldog királyodnak sem  
 többé az áldozatod.  
 Ami volt, csak az út hite, szennye.  
 Így lesz, látod előre,  
 mégis, megszállott színész,  
 gyakorolsz, újra meg újra próbálsz,  
 drámádra készülsz, magad,  
 társtalan, ünneptelen:  
 Találj, de célzás nélkül, az idő  
 pillanat-közepébe,  
 ahol a Nap örvénylik,  
 mint gyűrűző víz céltáblájába,  
 hol kavicsoddal soha  
 nem véted el a tízest.  
 Lódd egyetlen szavad kegyetlenül  
 világod Nap-szívébe.  
 Ölni születted, vadász.

## 3.

Egem az ég, földem a föld.  
 Hol vagyok, tudni én akarom.  
 Keveredik kékekkel a zöld,  
 és forog a szárnyas Nap-malom.

Fény szítál, augusztus lisztje.  
 Megünnepellek, szent királyom.  
 Kenyeremben veritékem  
 sója: asszonyi nagy hiányom.

Hiába küldték Gizellát,  
 hagytad országod Máriának.  
 Egünkön azóta hétrét  
 hajlott a szívünkön nőtt bánat.

Íme, roppant költészeted!  
 bennem is máig, ami magyar.  
 Rólad verset írni vajon,  
 szent király, merhet-e, ki akar?

Egem az ég, földem a föld.  
 Hol vagyok, tudni én akarom.

*Keveredik kékekkel a zöld,  
és forog a szárnyas Nap-malom.*

*S látom, már nem lehet másképp,  
Életfámból lesz kopár Kereszt.  
Temetem jövőmet én is,  
egyesesági Hercegemet.*

## 4.

*Szeptember végi égen  
Nap pernyéllik fehéren.*

*Bágyadt fényen, fátylon át  
látszik s fakóbb a világ.*

*Jár a szellő, betegen  
vánszorog a kerteken,  
amit megfog, levelet,  
el is ejti, lepereg.*

*Partra itt hullám futott?  
árnyék csak, sötét homok.*

*Mély most a ringló álma,  
kicsordul édes nyála.*

*Gyümölcs lóg gyümölcs felett,  
egem mégis üresebb.  
Holnap mi hoz örömet?  
fecskénk is elköltözött.*

*Szilvák, edzett vas-cseppek,  
hamvuk már deret sejtet.*

*Huszonötödik ősze'  
lettem már magam csősze.*

*Nincsen dézsmáló kedvem,  
meg kell holnap fizetnem  
idóm: számolva töltöm.  
Jelenem növekvő kölcsön.*

*Még a kert mindent hordoz,  
jövőt bont s köt a múlthoz.*

*Nyílik még a rózsza, s nekem  
már október végi sebem.*

*Tekintetem, meglehet,  
deres pókbáló rezeg,  
ökörnyál majd az őszben,  
s világít hajam őszén.*

*Körtefa bronzos ökle  
darázssal sújt a földre.*

## 5.

*Állandóság s honvágy –  
Ma velem a dal, s tudom  
holnap megint elhagy.  
Vágy marad, mint kishúgom,*

*kit nem szült meg anyám.  
Öcsém van, de ellenem,  
lábamat taposván  
küzdő nagyfejedelem.*

*Köztünk, ki hinné itt,  
ország osztása dől el.  
Feketül a fény is,  
szemeim telnek könnyel.*